

Prof. Prot Jarnuszkiewicz

Warszawa, 05.06.2026 r.

Wydział Sztuki Mediów,
Fotografii i Filmu Eksperymentalnego
Akademia Sztuki w Szczecinie

RECENZJA ROZPRAWY DOKTORSKIEJ

pani mgr Katarzyny Laskus - Stwory

w związku z postępowaniem o nadanie stopnia doktora
w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie naukowej sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki,
procedowanym przez Radę Dyscypliny Artystycznej
Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu

Recenzja została sporządzona w oparciu o przedłożone dzieło w postaci rozprawy
doktorskiej mgr Katarzyny Laskus - Stwory pt. „Jestem z Huty” z fotografiami jej autorstwa.

Warunki stawiane rozprawom doktorskim, a zarazem cechy, jakie powinna wykazywać
przedmiotowa dysertacja wraz z dziełem praktycznym, zostały określone w art. 186 i 187
ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce z dnia 20 lipca 2018 roku. W mojej ocenie
warunki te zostały spełnione. Zgodnie z przywołanymi przepisami rozprawa doktorska ma
potwierdzać ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w danej dyscyplinie (lub dyscyplinach)
oraz jego umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej lub artystycznej.
Ponadto przedmiotem rozprawy doktorskiej powinno być oryginalne rozwiązanie problemu
naukowego albo oryginalne rozwiązanie w zakresie zastosowania wyników własnych
badań w sferze gospodarczej lub społecznej, bądź też oryginalne dokonanie artystyczne.
Rozprawę doktorską może stanowić praca pisemna (w tym monografia naukowa), zbiór
opublikowanych i powiązanych tematycznie artykułów naukowych, praca projektowa,
konstrukcyjna, technologiczna, wdrożeniowa lub artystyczna, a także samodzielna
i wyodrębniona część pracy zbiorowej.

Dane personalne i wykształcenie:

Katarzyna Laskus-Stwora urodziła się 26 maja 1980 roku w Słupsku. Swoją drogę
artystyczną związała z fotografią oraz szeroko rozumianymi sztukami wizualnymi,
konsekwentnie rozwijając zainteresowania sytuujące się na pograniczu dokumentu
fotograficznego, działań intermedialnych oraz refleksji nad pamięcią i doświadczeniem
miejsca.

W roku 2005 ukończyła studia pierwszego stopnia na Wydziale Komunikacji
Multimedialnej Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu na kierunku Realizacja Obrazu
Filmowego, Telewizyjnego i Fotografii, w zakresie fotografii, uzyskując tytuł zawodowy
licencjata. Studia te stworzyły fundament jej dalszych poszukiwań twórczych, związanych

z fotografią dokumentalną oraz zagadnieniami dotyczącymi relacji pomiędzy obrazem, rzeczywistością i doświadczeniem odbiorcy.

Kolejnym etapem edukacji było podjęcie studiów magisterskich na Wydziale Grafiki Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie. W roku 2007 uzyskała tytuł magistra sztuki w zakresie fotografii i intermedii. Szczególnie istotny wydaje się interdyscyplinarny charakter tego kształcenia, sytuujący fotografię w szerszym kontekście współczesnych praktyk artystycznych i działań wykorzystujących różnorodne media wizualne. Doświadczenia zdobyte podczas studiów krakowskich odnaleźć można w późniejszych realizacjach autorki, w których fotografia funkcjonuje nie tylko jako medium dokumentacyjne, lecz również jako narzędzie budowania narracji, archiwizacji doświadczeń oraz refleksji nad pamięcią indywidualną i zbiorową.

W tym samym okresie Katarzyna Laskus-Stwora ukończyła również czterosemestralne Studium Pedagogiczne Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie, uzyskując kwalifikacje pedagogiczne. Fakt ten warto odnotować, ponieważ działalność edukacyjna oraz popularyzatorska stanowi ważny element jej późniejszej aktywności zawodowej, związanej z nauczaniem fotografii, prowadzeniem warsztatów oraz inicjowaniem projektów o charakterze społecznym i kulturotwórczym.

Analiza przebiegu edukacji kandydatki pozwala dostrzec konsekwentnie realizowaną drogę rozwoju artystycznego, w której fotografia pozostaje podstawowym narzędziem wypowiedzi twórczej, jednocześnie otwierając się na zagadnienia związane z dokumentem, archiwum, pamięcią oraz relacjami zachodzącymi pomiędzy jednostką a przestrzenią społeczną. Już na etapie kształcenia widoczne są zainteresowania, które w kolejnych latach znalazły rozwinięcie w działalności wystawienniczej, projektach autorskich oraz w przedstawionej do oceny rozprawie doktorskiej „Jestem z Huty”.

Przebieg pracy zawodowej i działalność artystyczna:

Przebieg pracy zawodowej oraz działalności artystycznej Katarzyny Laskus-Stwory wskazuje na konsekwentnie realizowaną drogę twórczą, skoncentrowaną wokół fotografii dokumentalnej, zagadnień pamięci, archiwum oraz relacji pomiędzy człowiekiem a przestrzenią społeczną. Istotnym rysem jej aktywności pozostaje równoległe rozwijanie działalności artystycznej, edukacyjnej oraz społeczno-kulturalnej, co pozwala postrzegać jej dorobek jako wielowymiarowy i wykraczający poza tradycyjnie rozumianą praktykę wystawienniczą.

Od wielu lat kandydatka aktywnie uczestniczy w życiu środowiska fotograficznego. Jest członkinią Związku Polskich Artystów Fotografików oraz uczestniczką działań Autorskiego Laboratorium Fotografii we Wrocławiu. Równoległe prowadzi działalność edukacyjną, realizując warsztaty fotograficzne, plenery, spotkania autorskie oraz projekty skierowane do młodzieży i osób zainteresowanych fotografią jako narzędziem twórczej wypowiedzi i dokumentowania rzeczywistości. W jej działalności zawodowej szczególnie widoczna jest umiejętność łączenia praktyki artystycznej z działalnością popularyzatorską i edukacyjną.

Ważnym obszarem aktywności Katarzyny Laskus-Stwory pozostają działania związane z archiwizacją i ochroną dziedzictwa fotograficznego. Szczególne znaczenie posiada realizowany od 2021 roku projekt „Portfolio jako archiwum”, nagrodzony stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Projekt ten poświęcony został problematyce procesu twórczego, katalogowania, przechowywania, digitalizacji i prezentacji dzieł sztuki, a zarazem stał się istotnym polem refleksji nad fotografią jako nośnikiem pamięci i narzędziem dokumentowania doświadczenia. W późniejszych latach kandydatka rozwijała te zainteresowania, uczestnicząc w przedsięwzięciach związanych z digitalizacją archiwów fotograficznych oraz dokumentowaniem lokalnego dziedzictwa kulturowego.

Dorobek wystawienniczy kandydatki obejmuje zarówno wystawy indywidualne, jak i liczne prezentacje zbiorowe realizowane w galeriach, instytucjach kultury oraz przestrzeniach wystawienniczych w kraju. Na szczególną uwagę zasługują projekty realizowane w ostatnich latach, takie jak „Woda i beton”, „Miejsce pobytu”, „Moje miejsce Słupsk” czy wreszcie „Jestem z Huty”, które ujawniają konsekwentnie rozwijane zainteresowanie tematyką miejsca, pamięci, codzienności i przemian zachodzących w przestrzeni społecznej. W projektach tych fotografia pełni funkcję nie tylko dokumentacyjną, lecz również interpretacyjną, stając się narzędziem budowania wielowarstwowej narracji o relacjach pomiędzy człowiekiem a otaczającym go środowiskiem.

Potwierdzeniem aktywności i rozpoznawalności twórczości Katarzyny Laskus-Stwory są również liczne nagrody, wyróżnienia oraz stypendia artystyczne przyznawane zarówno przez instytucje krajowe, jak i międzynarodowe. Szczególnie istotne wydają się osiągnięcia związane z fotografią dokumentalną i portretową, a także konsekwentna obecność jej prac na wystawach konkursowych oraz przeglądach fotografii współczesnej.

Analizując całokształt dorobku artystycznego kandydatki można zauważyć wyraźną ciągłość zainteresowań twórczych oraz konsekwencję podejmowanych tematów. W centrum jej działań pozostają zagadnienia pamięci, codzienności, archiwum oraz tożsamości miejsca. Przedstawiona do oceny rozprawa doktorska „Jestem z Huty” nie stanowi zatem odosobnionego przedsięwzięcia, lecz jawi się jako naturalne rozwinięcie wieloletnich poszukiwań artystycznych i badawczych, obecnych w jej twórczości od wielu lat.

Ocena dorobku twórczego i artystycznego:

Dorobek artystyczny Katarzyny Laskus-Stwory oceniam jako dojrzały, konsekwentny i rozwijany w sposób świadomy. Analiza przedstawionego portfolio, działalności wystawienniczej, edukacyjnej oraz projektów realizowanych na przestrzeni ostatnich dwóch dekad pozwala dostrzec wyraźną ciągłość zainteresowań twórczych, które pomimo zmieniających się form realizacji pozostają skupione wokół kilku zasadniczych problemów:

pamięci, codzienności, archiwum, tożsamości miejsca oraz relacji zachodzących pomiędzy doświadczeniem jednostkowym a szerszym kontekstem społecznym i kulturowym.

W mojej ocenie szczególnie istotnym rysem twórczości Katarzyny Laskus-Stwory jest konsekwentne traktowanie fotografii nie jako celu samego w sobie, lecz jako narzędzia poznawania i interpretowania rzeczywistości. W jej realizacjach fotografia rzadko funkcjonuje wyłącznie jako autonomiczny obraz estetyczny. Znacznie częściej staje się formą badania świata, sposobem porządkowania doświadczeń oraz metodą budowania wielowarstwowych narracji odnoszących się do pamięci indywidualnej i zbiorowej. To właśnie ten aspekt uznaję za jeden z najciekawszych elementów jej praktyki artystycznej.

Przyglądając się kolejnym realizacjom autorki można zauważyć stopniowe przechodzenie od pojedynczych wypowiedzi fotograficznych ku projektom o charakterze długoterminowym, budowanym na zasadzie systematycznej obserwacji i gromadzenia materiału. W twórczości Katarzyny Laskus-Stwory szczególnego znaczenia nabiera proces. Nie jest to fotografia oparta na poszukiwaniu pojedynczego, decydującego momentu. Przeciwnie – autorka buduje swoje wypowiedzi poprzez wielomiesięczne, a niekiedy wieloletnie gromadzenie obrazów, które dopiero w zestawieniu zaczynają tworzyć pełniejszą opowieść o miejscu, czasie i człowieku.

Za niezwykle istotny etap rozwoju artystycznego kandydatki uznaję realizowany od 2021 roku projekt „Portfolio jako archiwum”. W mojej ocenie przedsięwzięcie to wykracza poza ramy klasycznie rozumianego projektu dokumentacyjnego. Podejmowana przez autorkę refleksja dotycząca procesu twórczego, sposobów przechowywania i porządkowania dzieł, zagadnień związanych z digitalizacją oraz funkcjonowaniem archiwów fotograficznych ujawnia głębsze zainteresowanie statusem obrazu fotograficznego we współczesnej kulturze. Szczególnie cenne wydaje się to, że rozważania te nie pozostały jedynie na poziomie teoretycznym, lecz znalazły bezpośrednie przełożenie na późniejsze realizacje artystyczne. Można wręcz odnieść wrażenie, że wiele pytań stawianych przez autorkę w projekcie „Portfolio jako archiwum” znajduje swoją kontynuację i rozwinięcie w przedstawionej rozprawie doktorskiej.

Ważnym aspektem działalności Katarzyny Laskus-Stwory pozostaje również jej aktywność związana z ochroną i opracowywaniem fotograficznych zasobów archiwalnych. Udział w projektach dotyczących digitalizacji zbiorów, dokumentowania lokalnego dziedzictwa kulturowego oraz przywracania pamięci o twórcach i miejscach wskazuje na świadomie realizowaną postawę, w której fotografia staje się nie tylko medium artystycznym, lecz także narzędziem odpowiedzialności kulturowej. W tym kontekście szczególnie interesujące wydają się realizacje związane ze Słupskiem oraz działalność podejmowana wokół spuścizny fotograficznej Jadwigi Girsy-Zimny.

Analizując dorobek wystawienniczy kandydatki można dostrzec wyraźnie zarysowaną linię tematyczną. Wystawa „Woda i beton”, prezentowana w 2022 roku w Galerii OT Rondo w Słupsku, stanowi interesujący przykład refleksji nad relacjami zachodzącymi pomiędzy przestrzenią zurbanizowaną a naturalnym środowiskiem. Projekt ten nie ograniczał się do dokumentacji określonego miejsca, lecz podejmował próbę uchwycenia napięcia pomiędzy procesami cywilizacyjnymi a doświadczeniem codziennego życia mieszkańców. Już w tej twórczości autorki: długotrwała obserwacja, zainteresowanie przestrzenią społeczną oraz uważność wobec pozornie zwyczajnych elementów rzeczywistości.

Podobnie należy odczytywać wyróżniony podczas 41. Konfrontacji Fotograficznych w Gorzowie Wielkopolskim cykl „Miejsce pobytu – Nowa Huta”. W projekcie tym autorka zwraca uwagę na przestrzeń codziennie zamieszkiwaną i doświadczaną, traktując ją nie jako neutralne tło ludzkiej aktywności, lecz jako istotny składnik tożsamości. W mojej ocenie jest to jedna z realizacji szczególnie ważnych dla zrozumienia późniejszego projektu doktorskiego. To właśnie tutaj po raz pierwszy tak wyraźnie pojawia się zainteresowanie Nową Hutą jako miejscem posiadającym własną pamięć, historię oraz specyficzny wymiar emocjonalny.

Na uwagę zasługują również projekty „Złota Nowa Huta”, „Spacer po dachach”, „Pranie”, „Ulica od Nowej Huty” czy „Portret nowohuckiego psa”, które – choć różnią się zakresem i charakterem formalnym – tworzą wspólny obszar poszukiwań skoncentrowanych wokół codzienności oraz doświadczenia miejsca. W projektach tych autorka świadomie rezygnuje z poszukiwania spektakularności na rzecz obserwacji zjawisk pozornie zwyczajnych i nieefektywnych. Właśnie w tej uważności wobec codzienności dostrzegam jedną z największych wartości jej twórczości.

Istotnym uzupełnieniem działalności artystycznej pozostaje aktywność edukacyjna i popularyzatorska. Prowadzone przez kandydatkę warsztaty, plenery fotograficzne, spotkania autorskie oraz współpraca z instytucjami kultury wskazują na szerokie rozumienie roli artysty jako uczestnika życia społecznego. W mojej ocenie działalność ta nie stanowi jedynie pobocznego obszaru aktywności zawodowej, lecz pozostaje integralną częścią jej postawy twórczej, opartej na dialogu, współpracy i budowaniu wspólnoty doświadczeń.

Podsumowując, dorobek artystyczny Katarzyny Laskus-Stwory oceniam bardzo wysoko. Za jego najistotniejsze walory uznaję konsekwencję podejmowanych tematów, umiejętność prowadzenia długoterminowych projektów, świadome wykorzystywanie fotografii jako narzędzia poznawczego oraz konsekwentnie rozwijaną refleksję nad pamięcią, archiwum i doświadczeniem miejsca. Przedstawiona do oceny rozprawa doktorska „Jestem z Huty” nie jest w mojej ocenie realizacją odosobnioną, lecz stanowi naturalną konsekwencję wieloletnich poszukiwań artystycznych, obecnych w twórczości kandydatki od wielu lat i rozwijanych z dużą konsekwencją oraz świadomością twórczą.

Ocena rozprawy i pracy doktorskiej:

Przedstawiona do oceny rozprawa doktorska oraz towarzyszące jej dzieło artystyczne pt. „Jestem z Huty” stanowią rezultat wieloletnich zainteresowań twórczych Katarzyny Laskus-Stwory, koncentrujących się wokół problematyki pamięci, fotografii dokumentalnej, archiwum oraz relacji zachodzących pomiędzy człowiekiem a przestrzenią, którą zamieszkuje i współtworzy. Już pobieżna analiza zarówno części teoretycznej, jak i praktycznej pozwala zauważyć, że nie mamy do czynienia z realizacją przypadkową lub incydentalną, lecz z przedsięwzięciem będącym naturalną konsekwencją wieloletniej drogi artystycznej autorki.

Rozprawa została osadzona w przestrzeni Nowej Huty, a dokładniej w doświadczeniu związanym z przebudową Alei Róż – miejsca szczególnego zarówno z perspektywy historii urbanistyki, jak i osobistej biografii autorki. W mojej ocenie byłoby błędem sprowadzanie projektu wyłącznie do dokumentacji przebudowy fragmentu miasta. Znacznie trafniejsze wydaje się odczytanie tej realizacji jako wielowarstwowej refleksji nad

sposobami funkcjonowania pamięci oraz nad rolą fotografii w procesie utrwalania i interpretowania codzienności.

Jednym z najciekawszych aspektów rozprawy jest świadome przesunięcie punktu ciężkości z samego wydarzenia na proces jego doświadczania. Autorki nie interesuje wyłącznie efekt końcowy transformacji przestrzeni miejskiej. Znacznie większą uwagę poświęca temu, co dzieje się pomiędzy początkiem a końcem zmiany – codziennym obserwacjom, emocjom mieszkańców, rytmowi pracy maszyn, zanikaniu znanych elementów krajobrazu oraz stopniowemu oswajaniu nowej rzeczywistości. Dzięki temu fotografia staje się nie tyle zapisem faktów, ile narzędziem badania doświadczenia.

Szczególnie interesujące wydaje się podejmowane przez autorkę napięcie pomiędzy dokumentem a pamięcią. W części teoretycznej wielokrotnie powraca pytanie o status fotografii jako nośnika wspomnień, narzędzia archiwizacji oraz medium pozwalającego budować relację pomiędzy przeszłością a teraźniejszością. Kandydatka nie traktuje fotografii jako obiektywnego świadectwa rzeczywistości. Przeciwnie – wskazuje na jej złożony charakter, sytuując ją pomiędzy zapisem faktów a indywidualnym doświadczeniem osoby fotografującej i osoby oglądającej. W mojej ocenie właśnie ten obszar refleksji stanowi intelektualny fundament całej rozprawy.

Na uwagę zasługuje również sposób konstruowania narracji badawczej. Autorka świadomie rezygnuje z budowania jednolitej, zamkniętej opowieści. Zamiast tego proponuje strukturę przypominającą archiwum, w którym poszczególne fotografie, zapisy dźwiękowe, obiekty materialne oraz elementy autobiograficzne funkcjonują jako równorzędne nośniki znaczeń. Takie rozwiązanie wydaje się szczególnie trafne w kontekście problematyki pamięci, która z natury rzeczy ma charakter fragmentaryczny, niejednoznaczny i podatny na ciągłe reinterpretacje.

Czytając rozprawę miałem wielokrotnie wrażenie, że autorka prowadzi dialog nie tylko z przestrzenią Nowej Huty, ale również z własnym doświadczeniem. Jest to aspekt niezwykle istotny. Katarzyna Laskus-Stwora nie przyjmuje pozycji zewnętrznego obserwatora. Nie dokumentuje obcego miejsca ani anonimowej społeczności. Fotografowana przestrzeń jest częścią jej codzienności, a proces przemiany Alei Róż staje się jednocześnie doświadczeniem osobistym. W mojej ocenie właśnie ten autobiograficzny wymiar projektu nadaje mu szczególną wiarygodność i emocjonalną siłę.

Istotnym walorem rozprawy pozostaje również umiejętne połączenie refleksji teoretycznej z praktyką artystyczną. W wielu projektach doktorskich część pisemna oraz część artystyczna funkcjonują obok siebie, tworząc dwa odrębne porządki. W przypadku pracy Katarzyny Laskus-Stwory relacja ta wydaje się znacznie bardziej organiczna. Problemy podejmowane w części teoretycznej znajdują swoje rozwinięcie w realizacji artystycznej, zaś doświadczenia wynikające z pracy nad projektem stają się źródłem refleksji obecnych w rozprawie. Dzięki temu obie części wzajemnie się uzupełniają i wzmacniają.

Za szczególnie wartościowe uznaję również konsekwentne osadzenie projektu w kontekście codzienności. Współczesna fotografia bardzo często poszukuje tematów spektakularnych, wyjątkowych lub skrajnych. Katarzyna Laskus-Stwora wybiera drogę odmienną. Koncentruje się na zjawiskach pozornie zwyczajnych i łatwych do przeoczenia. To właśnie w tej uważności wobec codzienności dostrzegam jedną z najcenniejszych cech projektu. Autorka pokazuje, że procesy o fundamentalnym znaczeniu społecznym i kulturowym ujawniają się często nie w wydarzeniach wyjątkowych, lecz w codziennych doświadczeniach mieszkańców konkretnego miejsca.

Ważnym elementem projektu pozostaje również jego wielomedialny charakter. Fotografie, nagrania dźwiękowe, elementy materialne pochodzące z przebudowywanej przestrzeni, archiwalia oraz wątki autobiograficzne tworzą rozbudowaną strukturę znaczeń, pozwalającą odbiorcy doświadczać projektu na wielu poziomach jednocześnie. Dzięki temu „Jestem z Huty” przekracza ramy klasycznie rozumianej wystawy fotograficznej, zbliżając się do formy artystycznego archiwum lub wielowątkowej opowieści o miejscu i czasie.

W mojej ocenie największą wartością przedstawionej rozprawy jest konsekwentne połączenie praktyki fotograficznej z refleksją nad pamięcią, archiwum i doświadczeniem codzienności. Autorka przekonująco pokazuje, że fotografia może pełnić funkcję nie tylko dokumentacyjną, lecz również poznawczą, interpretacyjną i kulturotwórczą. Dzięki temu projekt „Jestem z Huty” wykracza poza ramy klasycznego dokumentu fotograficznego i staje się wielowarstwowym zapisem procesu społecznej, przestrzennej oraz osobistej transformacji.

Po zapoznaniu się z rozprawą doktorską, dokumentacją dzieła artystycznego oraz dorobkiem twórczym Katarzyny Laskus-Stwory stwierdzam, że przedstawiona praca spełnia wymagania określone w art. 187 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

W mojej ocenie kandydatka wykazuje się rozległą wiedzą teoretyczną w zakresie sztuk plastycznych i konserwacji dzieł sztuki, ze szczególnym uwzględnieniem problematyki fotografii, pamięci, archiwum oraz współczesnych praktyk dokumentalnych. Świadczy o tym zarówno część teoretyczna rozprawy, jak i konsekwentnie rozwijana od wielu lat działalność artystyczna.

Nie budzi również wątpliwości umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy artystycznej. Przedstawione dzieło stanowi rezultat wielomiesięcznych badań terenowych, systematycznej dokumentacji fotograficznej, pracy archiwalnej oraz świadomie prowadzonego procesu twórczego. Kandydatka wykazała się zdolnością do samodzielnego formułowania problemów badawczych, projektowania metod pracy oraz realizacji złożonego przedsięwzięcia artystycznego.

Za spełnione uznaję również kryterium oryginalności. Przedstawione dzieło artystyczne stanowi oryginalne rozwiązanie problemu artystycznego, polegające na stworzeniu wielowarstwowej narracji o przemianie miejsca, wykorzystującej fotografię dokumentalną, archiwum społeczne, materiał autobiograficzny oraz elementy instalacyjne jako równorzędne środki wypowiedzi artystycznej.

W konsekwencji stwierdzam, że rozprawa doktorska oraz dzieło artystyczne Katarzyny Laskus-Stwory spełniają wymagania stawiane pracom doktorskim w dziedzinie sztuki

Konkluzja:

Przedstawiona do oceny rozprawa doktorska oraz towarzyszące jej dzieło artystyczne pt. „Jestem z Huty” stanowią spójną, dojrzałą i przemyślaną wypowiedź artystyczną, będącą rezultatem wieloletnich zainteresowań twórczych Katarzyny Laskus-Stwory. Kandydatka podejmuje problematykę pamięci, codzienności, archiwum oraz przemian zachodzących w

przestrzeni społecznej, wykorzystując fotografię nie tylko jako medium dokumentacyjne, lecz również jako narzędzie refleksji, interpretacji i budowania znaczeń.

Wysoko oceniam zarówno część teoretyczną rozprawy, jak i przedstawione dzieło artystyczne. Na szczególne podkreślenie zasługuje konsekwencja prowadzonych poszukiwań twórczych, umiejętność łączenia refleksji badawczej z praktyką artystyczną oraz świadome wykorzystanie fotografii do analizy zjawisk związanych z pamięcią miejsca i doświadczeniem codzienności. Przedstawiony projekt wykracza poza ramy klasycznie rozumianego dokumentu fotograficznego, tworząc wielowarstwową opowieść o relacjach pomiędzy człowiekiem, przestrzenią i czasem.

W mojej ocenie Katarzyna Laskus-Stwora wykazała się zarówno odpowiednim przygotowaniem teoretycznym, jak i wysokimi kompetencjami artystycznymi. Przedstawiona rozprawa potwierdza umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy badawczej i twórczej, a zrealizowane dzieło stanowi oryginalne rozwiązanie problemu artystycznego. Całość należy uznać za wartościowy wkład w obszar współczesnej fotografii dokumentalnej oraz praktyk artystycznych związanych z pamięcią, archiwum i doświadczeniem miejsca.

Biorąc pod uwagę przedstawioną rozprawę doktorską, dzieło artystyczne oraz dorobek twórczy Kandydatki stwierdzam, że praca Katarzyny Laskus-Stwory spełnia wymagania określone w art. 187 ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z późn. zm.) stawiane rozprawom doktorskim.

W związku z powyższym opiniuję rozprawę doktorską Katarzyny Laskus-Stwory pozytywnie i wnoszę o dopuszczenie Kandydatki do dalszych etapów postępowania w sprawie nadania stopnia doktora w dziedzinie sztuki.

